

Ivan Hoffman: Temné signály z volebních map

- editor007 | 16. června 2024

EU: Pohled na volební mapu Německa, kde východ volil AFD a západ CDU-CSU, nápadně připomíná jinou starší volební mapu - mapu Ukrajiny, kde v prezidentských volbách 2010 volil východ Viktora Janukovyče a západ Julii Tymošenkovou.

Takové dvoubarevné mapy, ze kterých je jasné, že kromě vnější hranice existuje i mentální hranice vnitřní, nevěstí nic dobrého, píše v komentáři Ivan Hoffman na slovenském webu Pravda.sk.

Ukrajinské dilema, zda se přiklonit k Západu proti Rusku, nebo se držet Ruska proti Západu, skončilo tím, že Ukrajinci mezi Západem a Ruskem skončili v americko-ruském pekle. Němci mají štěstí v neštěstí. Barevná revoluce v americké režii jim nehrozí, neboť Američané už tam jsou. Hranice mezi východem a západem Německa je důsledkem odlišné historické zkušenosti. Někdo prvoplánově pohrdá východními Němci, protože mají prý komunismem poškozené mozky. Někomu se naopak zdá, že na rozdíl od naivních západních Němců mají vyvinutá protitotalitní tykadla.

V jednom ohledu je německá volební mapa jednobarevná. Je to mapa protivládní. Němci jsou jednotně znechuceni sociálními demokraty, Zelenými a liberály. Problém Německa je v tom, že Alternativa pro Německo není alternativou pro CDU-CSU. Vypadá to tak, že Němci se sjednocují v tom, co nechtějí, ale zůstávají rozdělení v tom, co chtějí. Zvykne se o tom rezignovaně konstatovat, že takhle to je, a je třeba se s tím naučit žít. Opravdu je třeba?

I my máme zkušenost s dvoubarevnými mapami. Tradičně se jinak než zbytek republiky zabarví v Česku Praha a na Slovensku Bratislava. Nedělá to dobrotu. Obyvatelstvo metropole je frustrováno volbou venkova a naopak. Podstatu problému vystihuje jednoduché heslo: „Ať žije Praha (Praha)! Ale za své.“ Hádat se, kdo koho více potřebuje, respektive kdo na koho doplácí, je oblíbené téma plamenných a planých diskusí.

Až globalizace způsobila, že lidé přestali žít vedle sebe a jsou přinuceni žít spolu, i když jim to nevyhovuje. Napětí mezi centrem a periferií se nikdy neodstraní kultivací periferie. Německo je ideální případ. Bohatí Němci mají pocit, že je chudý východ nevděčný. Východním Němcům vadí, že je ti ze západu vyrabovali, vytunelovali, rozkradli. Periferie je vždy předurčena zůstat periferií, a pokud tomu tak je ve sjednoceném Německu, tím spíše to platí pro vztah centra a periferií v EU či pro vztah USA a zbytku světa.

Tam, kde je soužití utrpením, nepomůže multikulturní agitace. Nakonec je to hegemon, který si z centra podrobuje periferie, ze kterých se protestně ozývá: Ať žije Brusel, ale za své. Ať žijí USA, ale za své. Oscilace mezi kolonizací a emancipací je mnohotvárná. Tlak na globalizaci vytváří jako protiklad snahy o deglobalizaci. Násilnou integraci střídá touha po sebeurčení. Aliance se rozpadají, když se z partnerů stávají vazaly, kterým se nechce umírat za zájmy svého pána.

Vyplatí se dívat na volební mapy. Jednak proto, aby si člověk ověřil, zda žije tam, kam patří, ale také aby věděl, co ho čeká. Především by měli brát dvoubarevné mapy vážně lidé, kteří nežijí za své.

[ZDROJ](#)